

3º premio

Título: Estacións

Autora: Carmen Pereiras Pérez

A cor do inverno

Eu pisaba as folerpas
cos zapatos de diario.
Oíanme cantar os de Angelino.

É tan normal ás veces proclamar biografías
prescindindo da conciencia das palabras.

Sería un domingo á tarde.

Un domingo fraudulento, daqueles
invernos que puñan o Coto de tizón e néboa.
Esta paisaxe pode verse aínda
tamén con outros ollos
poñéndome en par do alpendre
na esquina do patio.

O resto é de todo invisible.

Talvez por iso existen versos
onde só vai frío
e arredor nada que poida lerse
nin sequera anos máis tarde.

As lanzas do verán

Son a forasteira que vén camiño arriba, sen traza dalguén que regresa. Non teño idade para dar a entender que pasou unha vida e o meu tempo acaba. Pero o verán último está comezado e importa cada cousa; a cor das maceiras, o cheiro das moras, as pegadas que deixou alguén na terra mol, non se sabe cando.

Veño seguindo un espellismo a piques de borrarse. Consiste en abrir as ventás daquela casa que ten na horta unha cerdeira grande. Porque hai unha luz secreta, de pórtico soñado, cando o crepúsculo adormece nas pedras da solaina.

Dixen quen son, como un deber antigo dos camiñantes. Pero non podo mostrar o sitio das feridas. As lanzas do verán non se cravan limpamente no costado.

Gastei o ceo azul propiamente dito
en declaracións anticipadas

que escoitaba
eu soa
remexendo a louza nunha tina
cun desconsolo que agora me parece imposible
sen aquela acústica.

Quería ser outra,
unha forasteira que pasase diante de min
nos veráns futuros
descoñecida
impecable.

Ata agora non souben canto había de terrible
en cumprir
exactamente
a miña palabra.